

[Inger Gautier Schmit.]

Jeg maa stadig holde paa, at det vil være ganske urigtigt paa det nuværende Stadium at oprette disse Klinikker. Jeg tror slet ikke, Befolkningen er moden til at forstaa deres Nødvendighed og til at anvende dem paa rette Maade. Men naar nu den højtærede Justitsminister med Vold og Magt vil have gennemført denne Ordning — som jo væsentlig er ønsket og væsentlig er fremmet ved en Henvendelse fra Socialdemokratisk Kvindeforening, thi saa vidt jeg ved, er der ikke andre Organisationer, der har henvendt sig til Justitsministeren om Oprettelse af saadanne Klinikker —, saa vil jeg dog gerne, for at det danske Folk kan vide en lille Smule mere om hele dette Spørgsmaal, bede Ministeren om noget nærmere at udrede for os, hvorledes denne Virksomhed skal finde Sted, om der ved disse Klinikker skal ansættes baade mandlige og kvindelige Læger, om der skal ansættes Sygeplejersker med særlig Uddannelse; thi saa kan det jo efterhaanden blive en temmelig kostbar Sag, og jeg vil da i hvert Tilfælde henstille til den højtærede Minister, at han, hvor han har nogen Indflydelse — og det tvivler jeg ikke paa han har gennem Sundhedsstyrelsen —, i videst mulig Udstrækning vil søge at faa kvindelige Læger og Sygeplejersker til at være dem, der bistaar Kvinder i disse Spørgsmaal.

Jeg ser altsaa helst ikke disse Klinikker, men skulde de blive oprettet, vil jeg dog bede om, at Ministeren vil give os en nærmere Redegørelse for, hvordan han tænker sig deres Arbejde. Man skulde nemlig tro, at vi til Dato har manglet en meget væsentlig integrerende Del i vort Folkesamfund, men naar Ministeren siger, at det har i mange Hundrede Aar været tiltrængt, at Befolkningen fik Oplysning om seksuelle Forhold, saa er jeg ganske uenig deri, thi Verden har jo da bestaaet og Menneskeslægten har fortsat sig, og den vil rimeligvis ogsaa gøre det i de næste 200 Aar, uden at nogen offentlig seksuel Oplysning bliver givet, og de sociale Forhold vil rimeligvis være i det store og hele uanfægtede af Seksualklinikkernes Virksomhed.

Derfor kan jeg ikke forstaa den Lidenskab, hvormed Ministeren kæmper for denne Sag, idet jeg tror, at den Opgave, som han her forestiller sig, meget vel kunde løses af andre naturligere Organer, og jeg peger her paa et saa uendelig naturligt Organ som Sundhedsplejerskerne, af hvilke vi jo skal have 300 ansat i vort Land, og som vil faa deres Basis i Børneplejestationerne og Mødrehjælpen, hvor tillige sagkyndige skal an-

sættes. Det vil være meget mere nærliggende, at disse kommer de svangre Kvinder til Hjælp, end Seksualklinikkerne, som man foreløbig ikke ved hvad er; man ved kun en eneste Ting, og det er, at de kvindelige Arbejdere har henvendt sig for at faa Oplysning med Hensyn til Prævention.

Med Hensyn til de positive Foranstaltninger var det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) overordentlig overlegen i sine Udtalelser, idet han syntes, det var ubegribeligt, at Venstrepartiet mente at kunne klare den sociale Indikations Bortfald ved at byde de nødstedte Kvinder tre smaa Paragraffer; det finder han ganske latterligt, og han tilføjer: vi Radikale vil en ganske anderledes dybtgaaende Hjælp, og Mødrehjælpen kan slet ikke klare det, som den er nu; saa maa den i hvert Tilfælde udvides betydeligt.

Skal vi nu ikke tage en lille Smule roligt paa Sagerne? Jeg synes, vi skulde vogte os for straks at komme ud i det, som jeg vil kalde et utiltalende Overbud, for naar danske Kvinder hidindtil har kunnet føde deres Børn med meget faa Mødrehjælpsinstitutioner, slet ingen Seksualklinikker og indtil for faa Aar siden uden Socialreformens Paragraffer, saa vil jeg dog mene, at vi ogsaa nogenlunde kan komme over det i de kommende Aar. Jeg ser gerne, at der rækkes en svanger Kvinde en større Hjælp, men lad os være fri for dette Kapløb, som jeg ogsaa synes der var lidt af i den sidste Ordførers Tale, om, hvem der nu kan byde mest til Befolkningen paa dette Omraade. Det vil være ganske urigtigt og aldeles ikke gavnligt for den svangre Kvinde.

Og naar nu Ministeren henstillede til mig i meget kraftige Udtryk, at Samfundet skulde prøve at faa en helt anden Indstilling over for den ugifte svangre Kvinde, og at ikke mindst det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit skulde være med til at tage det moralske Tryk bort fra den svangre ugifte Kvinde, saa vil jeg sige, at jeg overalt, hvor jeg møder en saadan Kvinde, vil være villig til saa vidt gørligt at række hende en hjælpende Haand, og jeg vil vise hende al den personlige Venlighed og Forstaaelse, jeg overhovedet kan, men jeg vil ikke være med til i den almindelige offentlige Bevidsthed og i hele Mentaliteten paa dette Omraade at skabe en helt ny Vurdering af dette menneskelige Forhold, idet jeg bestemt maa hævde som min personlige Livsopfattelse, at den Kvinde, der uden for Ægteskab bliver gravid og sætter et Barn